

[Lund Jensen.]

vente, at en betænkning fra kommissionen vil foreligge i løbet af nogle få måneder, således at vi i næste samling får lejlighed til at drøfte problemet i en større sammenhæng.

Med disse bemærkninger skal jeg anbefale at stemme imod ændringsforslaget og at stemme for lovforslagets vedtagelse.

Vivike: Det var jo ikke det foreliggende lovforslag, der var ude til folkeafstemning, det var et andet lovforslag; det var et lovforslag, som blev fremsat i 1963 og blev vedtaget med socialdemokratiets, de radikales og socialistisk folkepartis stemmer, mens de øvrige partier stemte imod.

Jeg kan ikke rigtig forstå den motivering, at man ikke kan lave en ændring i en lov, fordi der sidder en kommission og arbejder med lovbetet, som før eller senere vil komme med en betænkning, for naturfredningskommissionen blev jo nedsat i 1961, og uanset det vedtog folketetinget en ny lov i 1963, den, som jeg lige omtalte.

Nu nærer jeg meget stor tvivl om, at naturfredningskommissionen kan afgive betænkning i løbet af få måneder. Vi står her over for at skulle udskyde revisionen af den gældende naturfredningslov, og jeg er meget nær ved at tro, at vi i næste folketingssamling, altså i samlingen 1965-66, vil blive stillet over for en yderligere udskydelse af den nugældende lov. Jeg tror nemlig ikke på, at naturfredningskommissionen bliver færdig så hurtigt, som det ærede medlem hr. Lund Jensen mente.

Medens naturfredningskommissionen arbejder, og medens vi venter, er der nogle andre, der også arbejder, og det er det, der er afgørende for, at socialistisk folkeparti mener, vi må foretage en lille ændring i loven. De andre, der arbejder, er grundspekulanterne, og en gang ad åre, når vi skal vedtage en ny naturfredningslov, er der stor risiko for, at der ikke er mere at frede, for så har grundspekulanterne ødelagt alle naturskønne områder i Danmark. Når de er i stand til dette, og når det kan foregå på den måde, det gør, idet de opkøber massevis af bøndergårde og udstykker dem, er det, fordi vi har fået stk. 2, dette uheldige stykke, ind i lovens § 22. Det er stk. 2, der må benævnes som erstatningsparagraffen, og den

fortolkes af domstolene på den måde, at man skal yde fuld erstatning til grundspekulanterne. Fuld erstatning er et mildt udtryk, endda et meget mildt udtryk, for faktum er, at hvis en spekulant opkøber en gård for 200.000 kr. og så slagter gården på den måde, at han klæder den af for maskiner og besætning og udstykker markerne i parceller, og hvis han for de samlede parceller til sommerhuse skal have en pris på 1 mill. kr., så fortolkes loven på den måde, at han, hvis der rejses fredningssag, som ender med, at der ikke må udstykkes til sommerhuse, skal have en erstatning ikke på 200.000 kr., men på 1 mill. kr. Går det så sådan, at han får 1 mill. kr. i erstatning, kan han købe 5 andre bøndergårde andre steder, og så kan det gå på lignende måde, men blot langt voldsommere. Det er altså en kolossal lavine, der her sættes i bevægelse.

Det, der sker i praksis, er jo, at fredningsnævnene, når de står over for dette, siger: hvis vi nu rejser fredningssag for at bevare dette naturskønne område for almenheden, må vi gå ud fra, at statskassen skal betale denne kolossale erstatning, for hvilken manden så køber andre store arealer op, hvor han fortsætter. Det vil altså sige, at nævnene i virkeligheden, hvis de rejser fredningssag, må se i øjnene, at de er med til at tømme statens kasse; derfor er der egentlig ikke meget at sige til, at de viger tilbage for at rejse fredningssag. Men resultatet er, at vore smukke og mest rekreative områder bliver ødelagt af sommerhusbebyggelser.

Dette stk. 2 kom ind i loven i 1961 efter langvarige forhandlinger i udvalget, hvor VK-partierne forlangte en erstatningsbestemmelse indsat. Det kunne vi ikke blive enige om, og vi 3 partier gik da hen for at skrive betænkning. Da vi stod dér, kom VK og sagde, at de havde fundet ud af et nyt stykke til § 22, som de mente vi kunne gå med til, da det ifølge deres mening — og imellem dem var to jurister — ikke kunne gå an, at grundspekulanter skulle have erstatning. Og så kom dette stykke med. Men praksis har vist, at domstolene fortolker det på en anden måde, end udvalget dengang havde regnet med.

Der var altså flertal dengang for at lave en naturfredningslov præcis som den, vi har, blot uden denne erstatningsbestemmel-